

Nhìn Lại Chính Mình !

Chuyện kể rằng:

Một ngôi chùa trên núi có nuôi một con lừa, mỗi ngày nó vất vả cực nhọc kéo cối xay thóc lúa. Thời gian dần trôi, lừa chán ghét cuộc sống vô vị này. Hằng ngày nó trầm tư:

“Nếu như có thể, mỗi ngày được ra bên ngoài xem thấy thế giới bao la, không còn phải kéo cái cối xay vô vị này nữa, như thế thì thật là thú vị biết bao !”

Thời gian sau, cơ hội đã đến, có việc phải thờ hàng lên chùa, vị tăng nhân dẫn lừa xuống núi, lừa vui mừng phấn khởi.

Đến chân núi, vị tăng nhân đem món hàng đặt lên lưng lừa, lừa thờ hàng lên chùa. Trên đường đi, mọi người trông thấy, ai nấy đều đứng dạt sang hai bên đường, cung kính chắp tay bái lạy.

Thấy vậy, lừa ngạc nhiên không hiểu gì cả, không biết tại sao mọi người đứng hai bên đường lại chắp tay bái lạy nó, nó hoang mang tránh né. Nhưng suốt dọc đường nó đều trông thấy cảnh tượng này mãi diễn ra hoài

như vậy, lừa ta bất giác hiu hiu tự đắc:

“Thì ra mọi người ai nấy đều sùng bái ta.”

Mỗi lần nhìn thấy có người qua đường, thì lừa ta tỏ vẻ nghênh ngang kiêu ngạo đứng ngay giữa đường, kiêu hãnh nhận sự bái lạy của mọi người.

Về đến chùa, lừa cho rằng bản thân mình cao quý, dứt khoát không chịu kéo cũi xay nữa. Vị tăng nhân hết cách, đành phải thả nó xuống núi.

Lừa ta vừa mới vừa xuống núi, xa xa nhìn thấy một nhóm người đánh trống khua chiêng inh ỏi đi về phía mình, lòng thầm nghĩ, nhất định mọi người đến để nghênh đón mình, thế là lừa nghênh ngang đứng dạng chân ngay giữa đường.

Đoàn người rước dâu, đang rầm rộ trên đường bị một con lừa chắn ngang, mọi người đều tức giận, ai nấy phang gậy gộc tới tấp lên lưng con lừa, lừa ta đau đớn kinh hoàng học tốc chạy về chùa, khi về đến nơi, thì kiệt sức chỉ còn lại chút hơi tàn. Trước khi chết, nó cảm phần nói với vị tăng nhân:

“Thì ra lòng người hiểm ác! Lần đầu xuống núi, mọi người ai nấy đều đánh lễ bái lạy ta. Nhưng hôm nay họ lại ra tay tàn độc đánh đập ta đến thế này”, nói xong lừa tắt thở.

Vị tăng nhân thở dài:

“Thật là một con lừa ngu ngốc! Hôm đó, mọi người đứng hai bên đường bái lạy, chính là bái lạy bức tượng Phật mà người đang cõng trên lưng”.

Điều bất hạnh lớn nhất trong đời, chính là không tự nhận thức được bản thân mình.

Lắm lúc chúng ta vội vã tự đánh lừa chính mình - đánh mất bản thân mình. Để nhận thức được bản thân, còn khó hơn cả việc nhận thức được

thế giới hiện tượng xum la. Có bao giờ chúng ta tự soi gương, tự soi rọi - tự vấn lại bản thân mình:

“Bạn có bao giờ tự đặt câu hỏi - tự soi rọi - tự nhận thức lại chính bản thân mình hay chưa ?”

Bạn có nhiều tiền tài - vật chất, bạn được mọi người sùng bái, chẳng qua chỉ là sùng bái sự giàu có của bạn, chứ không phải sùng bái bản thân bạn, thế mà có người ảo vọng cho rằng họ đang sùng bái chính mình !

Bạn đang có danh vọng, được mọi người ngưỡng vọng tôn kính, chẳng qua chỉ vì danh vọng của bạn, chứ không phải tôn kính chính bạn. Nhưng lại ngờ nghệch lầm tưởng rằng người ta đang tôn kính mình !

Bạn có dung mạo xinh đẹp, được người ta mến mộ, chẳng qua chỉ vì dung mạo đẹp để nhất thời mà bạn đang tạm thời có, chứ không phải mến mộ thương yêu chính bạn. Nhưng lại hoang tưởng cho rằng mình được người khác ngưỡng mộ chính bản thân mình !

Một khi tiền tài - danh vọng - vẻ đẹp mỹ miều của bạn tàn phai theo năm tháng không còn tồn tại nữa, thì cũng chính là lúc bạn bị xem thường - sa thải - loại trừ - vứt bỏ không thương tiếc... Có bao giờ bạn nghĩ đến điều này chưa...? Điều mà người khác tôn sùng chẳng qua chỉ là những ước muốn vô vọng, chứ không phải là của chính bạn.

- Giá trị một con người xuất phát từ đức hạnh nội tâm chứ không phải những hình thức ảo vọng bên ngoài. Nếu mãi mê lao tâm khổ tứ chạy theo những ảo vọng vô tưởng, thì thật là một điều bất hạnh nhất trên đời !

Hãy nhìn rõ tường tận - thẩm thấu như thật chính bản thân mình là điều tối quan trọng - thiết yếu nhất ./-

Houston, 21052024.

Phan Văn Huy Tâm